

Ντέιβιντ Χόροβιτς: Ένας πρώην αριστερός καταγγέλλει 101 πανεπιστημιακούς

Μαύρη λίστα για τους αμφισβητίες

ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΘΑ ΗΤΑΝ ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ, ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΟΧΙ. ΕΝΑΣ ΠΡΩΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΓΕΛΛΕΙ 101 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΥΣ ΩΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ, ΤΕΚΜΗΡΙΩΝΟΝΤΑΣ ΕΤΣΙ ΤΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ

Τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Αμερική δεν είναι λίγες οι φορές που το Πανεπιστήμιο βρίσκεται στις ειδήσεις επειδή συγκρούεται με κάποια μορφή και δομή εξουσίας. Όμως οι λόγοι αυτής της σύγκρουσης διαφέρουν αρκετά. Στην Ελλάδα και στην υπόλοιπη Ευρώπη το Πανεπιστήμιο αντιτίθεται στο καθεστώς για λόγους θεσμικούς όπως το άσυλο, η αξιολόγηση του προσωπικού, η οικονομική υποστήριξη και η ίδρυση νέων Σχολών. Στην Αμερική το Πανεπιστήμιο αντιμάχεται το καθεστώς για λόγους ιδεολογικούς όπως το περιεχόμενο των σπουδών, η επισημολογία των κλάδων, η βιβλιογραφία των μαθημάτων και η κυβερνητική γραμμή.

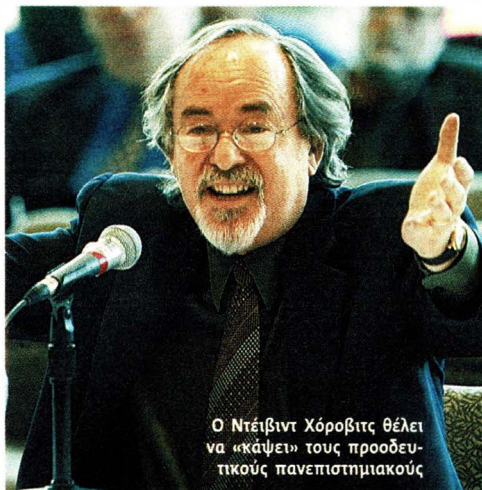

Γράφει ο Βασίλης Λαμπρόπουλος

Παρατηρούμε έτσι μια ενδιάμεση διαφορά προσανατολισμού. Είτε αποκαλείται «δημόσιο» είτε «ιδιωτικό», το αμερικανικό Πανεπιστήμιο είναι θεσμικά αυτόνομο και δεν είναι ποτέ κρατικό. Έτσι έχει μάθει να μην εξαρτάται από κυβερνητικές και υπουργεία. Αντίθετα, το ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο, ως μέρος του κρατικού μηχανισμού, αναγκάζεται να συμμορφωθεί με την επίσημη εξουσία, ανταποκρινόμενο στις ανάγκες της τόσο για προσωπικό όσο και για έρευνα.

Οι συνακόλουθες αποκλίσεις είναι πολλές και ορατές. Ο Ευρωπαίος καθηγητής διαθέτει παρουσία και κύρος: συμμετέχει σε κυβερνήσεις, σε κρατικές επιτροπές, σε τηλεοπτικές συζητήσεις. Συμβουλεύει, βραβεύει, γνωμοδοτεί, επικυρώνει, και μπορεί να αντιδράσει αποτελεσματικά όταν η θεσμική του υπόσταση ή δύναμη απειλείται. Ο Αμερικανός καθηγητής στερείται δημόσιας εξουσίας: δεν μετέχει σε κυβερνητικές επιτροπές, δεν παρουσιάζεται στην τηλεόραση, δεν δημοσιεύει συλλογικές διαμαρτυρίες, δεν χαιρεί κομματικές εκτίμησες. Είναι ένας αρκετά περιθωριακός διανοούμενος τον οποίον οι σημαίνουσες μορφές εξουσίας θεωρούν από αξιοπερίεργο έως αναξιοπύστο. Η θεσμική του ισχύς είναι λοιπόν μικρή.

Κι εδώ αρχίζει το παράδοξο. Από

Ο Ντέιβιντ Χόροβιτς θέλει να «κάψει» τους προδευτικούς πανεπιστημιακούς

Το πρόβλημα είναι ενδημικό...

Πρώην μαχητικός αριστερός, ο Ντέιβιντ Χόροβιτς έχει γίνει από το 1974 ένας διαβόητος νεοσυντηρητικός αν όχι ακροδεξιός διανοούμενος και τώρα ηγείται παναμερικανικής σταυροφορίας εναντίον των προδευτικών πανεπιστημιακών. Όπως ισχυρίζεται στο βιβλίο του, το πρόβλημα είναι ενδημικό καθώς οπαδοί του Στάλιν και του Μπιν Λάντεν, θιασώτες της παιδοφιλίας, ρασιστές που μισούν τους λευκούς, μηδενιστές, απάτριδες, υλιστές και άλλοι πολλοί σκοταδιστές υποσκάπτουν τα θεμέλια του Δυτικού Πολιτισμού. Το βιβλίο τεκμηριώνει με περίπου χίλιες σημειώσεις καθετί που αποδίδει σε αυτούς τους δημόσιους εχθρούς της χώρας.

«Μη στέλνετε τα παιδιά σας στα μαθήματά τους»

Ορισμένοι από τους πιο γνωστούς καθηγητές που περιλαμβάνει στη μαύρη λίστα του ο Ντέιβιντ Χόροβιτς είναι οι: **Στάνλι Αρόνοβιτς** (κοινωνιολόγος στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης), **Αμίρι Μπαράκα** (συγγραφέας στο Ράτγκερς), **Ντέρικ Μπελ** (νομικός στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης), **Νόαμ Τσόμσκι** (γλωσσολόγος στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης), **Χουάν Κόουλ** (ιστορικός στο Μίσιγκαν), **Φρέντρικ Τζέιμσον** (φιλόλογος στο Ντουκ), **Χαμίτ Νταμπάσι** (ισλαμολόγος στο Κολούμπια), **Αντζελα Ντέιβις** (ιστορικός στο Σάντα Κρουζ), **Πολ Έρλιχ** (βιολόγος στο Στάνφορντ), **Νόρμαν Φίνκελσταϊν** (πολιτικός επιστήμων στο Ντεπόλ), **Άλison Τζέιγκαρ** (φιλόσοφος στο Κολοράντο) και **Όρβιλ Σελ** (δημοσιογράφος στο Μπέκκλι).

Σκοπός του βιβλίου του είναι να καταγγείλει («κοιτάξε πως αυτοί έχουν επικρατήσει στο Πανεπιστήμιο») και να προειδοποιήσει («μην τους διαβάσετε, μη στέλνετε τα παιδιά σας στα μαθήματά τους»). Τι είναι όμως αυτό που κάνει τους συγκεκριμένους καθηγητές (και πολλούς συναδέλφους τους) τόσο επικίνδυνους; Όχι η πολιτική δράση τους αλλά οι ιδέες τους.

Οι επιτιμημένες αυτοϊακήνουν σε διάφορους κλάδους και διδάσκουν σε μικρά και μεγάλα, γνωστά κι άγνωστα

άποψη ιδεολογική, ο Ευρωπαίος πανεπιστημιακός αποτελεί αναπόσπαστο και σεβαστό μέλος του συστήματος. Ανεξαρτήτως της πολιτικής του τοποθετήσεως συμφωνεί ή ελέγχει εκ των έσω. Ακόμη κι όταν εννοχλεί πολιτικά, δεν απειλεί φιλοσοφικά. Αντίθετα, στην Αμερική πολλοί Αμερικανοί θεωρούν το Πανεπιστήμιο σοβαρό αντίπαλο πολλών εθνικών, ηθικών, πολιτιστικών και άλλων αξιών. Κι αντιμετώπιζουν με επιφύλαξη, αν όχι

The Professors
The 101 Most Dangerous Academics in America

David Horowitz

David Horowitz
THE PROFESSORS
THE 101 MOST DANGEROUS ACADEMICS IN AMERICA

ΕΚΔ. REGNERY, ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ, 2006, ΣΕΛ. 450, ΤΙΜΗ: 24 ΕΥΡΩ

ανώτατα ιδρύματα. Αυτό που τους συνδέει είναι οριζικήλευθες πεποιθήσεις τους. Δεν πρόκειται απλώς για προδευτικές ιδέες που προαπείχονται ελευθερία και δικαιοσύνη. Πρόκειται για ριζοσπαστική αμφισβήτηση παραδοσιακών σχημάτων τα οποία κάνουν καθετί ενιαίο και αδιαίρετο. Τιποτά πλέον δεν θεωρείται δεδομένο και αυτόνομο, τίποτα δεν προφυλάσσεται από την αμφισβήτηση της κριτικής σκέψης. Τα πάντα τίθενται υπό αίρεση, από τη φυλετική ως τη σεξουαλική ταυτότητα, από τον θρησκευτικό ως τον λογοτεχνικό κανόνα, από την ιστορική ως την οικονομική τεκμηρίωση. Συνακόλουθα, οι καθηγητές που υιοθετούν μια τέτοια αμφισβητησιακή οπτική καταλήγουν σε εξίσου ριζοσπαστικές θέσεις: αντιτίθενται στην αμερικανική ηγεμονία, υποστηρίζουν μειονότητες, υπονομεύουν την ουσιοκρατία, απορρίπτουν τον επιστημονικό θετικισμό, γενεαλογούν την ηθική, μελετούν περισσότερο θεσμούς παρά έργα.

Όπως υποδηλώνει ο υπότιτλος, οι 101 επώνυμοιστοί του βιβλίου είναι οι πιο επικίνδυνοι, όμως καθόλου οι μόνοι. Αποτελούν την κορυφή ενός παγόβουνου που απειλεί να συντρίψει την ανώτατη παιδεία. Γι' αυτό και πρέπει να παρακολουθούνται από οργανώσεις που καταγράφουν εξαντλητικά το έργο τους.

διαφόρων πανεπιστημιακών και προειδοποιούν το ευρύ κοινό γράφοντας σε εφημερίδες, περιοδικά, βιβλία και το Διαδίκτυο.

Την τάση αυτή απομνημονώνει ένα φηφινό βιβλίο με τον λακωνικό δυοσώνυμο τίτλο *Οι καθηγητές και τον ευθέως απειλητικό υπότιτλο*

Οι 101 πιο επικίνδυνοι πανεπιστημιακοί της Αμερικής. Το κυρίως σώμα του μεγάλου αυτού τόμου παρουσιάζει το έργο εκείνων που αποτελούν δημοσία απειλή για τη χώρα.

ΑΔΙΑΝΟΗΤΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το βιβλίο *Οι καθηγητές*, που συζητήθηκε ευρύτατα στα ΜΜΕ, καθώς και οι πολλές άλλες παρόμοιες συλλογές υλικού που τεκμηριώνουν τη ριζοσπαστική στροφή του αμερικανικού Πανεπιστημίου μαρτυρούν τη μεγάλη απήχηση, θετική και αρνητική, αυτής της στροφής στο πλατύ κοινό. Επειδή πάμπολλοι πανεπιστημιακοί έχουν μείνει θεσμικά εκτός της κρατούσας ιδεολογίας και αγοράς, έχουν καταφέρει να αρθρώσουν έναν βαθιά αμφισβητησιακό λόγο ο οποίος ενοχλεί, κάποτε μάλιστα τρομάζει. Ένα παρόμοιο βιβλίο θα ήταν αδιανόητο στην Ευρώπη όπου διανοούμενοι και εξουσία βρίσκονται ιδεολογικά πολύ εγγύτερα. Το όλο φαινόμενο μπορεί να προκαλέσει τόσο ανησυχία για ακραίες εκφάνσεις συντηρητισμού όσο και ικανοποίηση για τη δύναμη των ριζοσπαστικών ιδεών να θορυβούν.

Εν τέλει ο σκοπός τέτοιων συγκρίσεων (μεταξύ πειρών ή χωρών) δεν είναι να παρουσιάσουν τα πράγματα με απόλυτο (άσπρο - μαύρο) ή με ηθικό (καλό - κακό) τρόπο. Οι συγκρίσεις τονίζουν τις διαφορές εξυπακούοντας πως τα πράγματα είναι πιο σύνθετα. (Για παράδειγμα, Έλληνες καθηγητές έχουν γίνει και αυτοί στόχος για τις επιστημονικές απόψεις τους περί έθνους.) Σε μια εποχή όμως όπου το ευρωπαϊκό και το αμερικανικό Πανεπιστήμιο συνεργάζονται περισσότερο από ποτέ, είναι χρήσιμο να έχουν υπόψη τις ιδιαιτερότητες της θεσμικής υπόστασης και δημόσιας λειτουργίας τους. Μια τέτοια ιδιαιτερότητα είναι πως στην Αμερική η ανώτατη παιδεία βάλλεται από πολλούς κύκλους επειδή συνεχίζει να εμπλουτίζει τη μεγάλη παράδοση της φιλοσοφικής αμφισβήτησης, που βρίσκεται στο προσκήνιο από τη δεκαετία του 1960. Επομένως είναι μάλλον παράδοξο να κατηγορούνται κάποτε στην Ευρώπη για ιμπεριαλισμό όσα στην Αμερική καταδικάζονται από τους συντηρητικούς για αντιαμερικανισμό.

Ο Βασίλης Λαμπρόπουλος κατέχει την Έδρα Νεοελληνικών Σπουδών Κ. Π. Καβάφη στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν

Νόαμ Τσόμσκι, Αμίρι Μπαράκα και Στάνλι Αρόνοβιτς και άλλοι 98 έχουν «εξασφαλίσει» από 4 σελίδες καρφάματα ο καθένας